

ಪಾರ್ಸರನ 'ಓನ್ಸಿ ಕನೇಕ್ಸ್' ಪ್ರಬಂಧ. ಕಲೆಯೆಂದರೇ ಕನೇಕ್ಸ್ ಮಾಡುತ್ತ ಹೋಗುವುದು ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಅವನು. ರಿಲ್ಸನಲ್ಲಿ ನಾವು ಅದರ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ.

ಓ, ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿದ ಹೆಣ್ಣೆ
ಈ ಖಾಲಿತನ, ಈ ಅಳಲು ಇದು ಒಂದು ಉಸಿರು.
ಅಗೋ ಅಲ್ಲಿ ಚಿಗುರುತ್ತಿರುವ ಆ ಮರಗಳ,
ನಾಳೆ ಬರಲಿರುವ ಹಸಿಹಸಿರು ಮೆರವಣಿಗೆ.
ಅದು ಇನ್ನೊಂದು ಉಸಿರು.
ಈ ಇಂಥ ಉಸಿರುಗಳು ನಮ್ಮನಾವರಿಸಿವೆ
ಒಳಗೆ, ಹೊರಗೆ ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ.
ಈಗಲೂ ಈಗಲೂ ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ.
ಇದು ಈ ಭೂಮಿಯ ನಿಧಾನಶ್ರುತಿಯ ಉಸಿರಾಟ.
ಇಂಥ ಉಸಿರುಗಳನ್ನು ನಾವು ಎಣಿಸುತ್ತೇವೆ,
ವರ್ಷ ಚಮಚಗಳಲ್ಲಿ ಅಳಿದು ಸುರಿದು.
ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆತುರ ನಮ್ಮದು ಮಾತ್ರವೇ.
ಗಡಿಬಡಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಆತುರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುವುದು
ನಾವು ಮಾತ್ರವೇ...

('O, Lacrimosa', 1905, Un Collected Poems ಆಯ್ದ ಭಾಗ)

ಏಸುವಿನ ಕಳೇಬರದ ಬಳಿ ಕಂಬನಿ ಸುರಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತ ಅವನ ತಾಯಿ ಮೇರಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬಳಸುವ ಈ ಕವಿತೆ 'ಓ, ಕಂಬನಿ ತುಂಬಿದ ಹೆಣ್ಣೆ'ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕೃತಿಪುರುಷಸಮನ್ವಯದ ಒಂದು ತತ್ತ್ವವಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಉಸಿರು, ಜಗತ್ತಿನ ಉಸಿರು ಮತ್ತು ಕಾಲದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ಸಂಯೋಜನೆಯೊಂದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ತತ್ತ್ವವಿದೆ. ಅದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಲೇ ಸಾವು, ವಿಯೋಗಗಳಂಥ ನಿಯತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ರಿಲ್ಸೆಗೆ ಮನುಷ್ಯನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಅವನ ಭೌತಿಕವಾದ ಅಸ್ತಿತ್ವದೊಂದೇ ಆಧಾರ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಹಾಗಾಗಿ ಸಾವನ್ನು ಅವನು ಅಂತ್ಯ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅದು ದೃಶ್ಯದಿಂದ ಅದೃಶ್ಯಕ್ಕೆ ಹೊರಳುವ ಒಂದು ಊರ್ಧ್ವಮುಖಿ ಚಲನೆ. ಅಷ್ಟೇ. ಈ ಗಹನ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಎಷ್ಟೊಂದು ಸರಳವಾಗಿ ಎಚ್ಚೆಸ್ಲಾರ್ ಅವರು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾರೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಈ ಕವಿತೆ ಒಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ಎಂಬಂತಿದೆ.

ಭಾಷೆ, ಪ್ರಕಾರ, ಎಲಿಜಿಯಂಥ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ರಿಲ್ಸನ ಮನೋಧರ್ಮ, ಬಹುವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಈ ಕವಿತೆಗಳ ಕೇಂದ್ರ ಅಥವಾ ಗಮ್ಯ ಎಲ್ಲವೂ ಒಡ್ಡುವ ಹತ್ತು ಹಲವು ಮಿತಿಗಳನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಎಚ್ಚೆಸ್ಲಾರ್ ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿರುವುದು ಮಹತ್ತರವಾದದ್ದು. ಅವರು ಬಳಸುವ ಭಾಷೆ, ಕಟ್ಟುವ ಪದಬಂಧ, ಒಂದೊಂದು ಸಾಲೂ ರಾಚನಿಕವಾಗಿ ಅದರ ಒಟ್ಟಿಂದದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಅನುಭೂತಿ ನಮಗೆ ಕನ್ನಡದ ಒಬ್ಬ ರಿಲ್ಸೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಟ್ಟಿದೆ ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಇದು ರಿಲ್ಸೆಯನ್ನು, ಅವನ ಕಾವ್ಯಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ತನ್ಮೂಲಕ ಕಾವ್ಯದ ಅಸಲಿ ಕಸುಬನ್ನು ಅರಿಯಲು ಬಹು ಮಹತ್ವದ ಆಕರವಾಗಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ.